TAAD Yıl 17 . Sayı 68 . Ekim 2026
ISSN 1309-6826 - E-ISSN 3150-0919
Araştırma Makalesi/Research Article DOI: 10.54049/taad.2013092

BİYOLOJİK OLARAK "EBEVEYN" HUKUKEN "ÜÇÜNCÜ KİŞİ": EVLAT EDİNME SONRASI GENETİK ANA BABANIN ÇOCUKLA KİŞİSEL İLİŞKİ KURMA HAKKI

Biologically a "Parent," Legally a "Third Party": The Biological Parents' Right of Contact with the Child Following Adoption

Derya ATEŞ*

Öz

Evlat edinilen çocuğun genetik ana ve babasıyla kişisel ilişki kurup kuramayacağı, Türk aile hukukunda açık bir yasal düzenlemeye konu olmamakla birlikte hem doktrinde hem de yargı kararlarında giderek önem kazanan tartışmalı meselelerden biri halini almıştır. Bu tartışmanın temelinde, Türk Medeni Kanunu'nun benimsediği evlat edinme sisteminin kendine özgü yapısı bulunur. Zira İsviçre hukukunda kabul edilen tam evlat edinme sisteminin aksine, Türk Medeni Kanunu evlat edinme ile genetik ana ve baba ile çocuk arasındaki soybağını sona erdirmemekte; evlatlığın naklen geldiği aile kütüğü ile evlat edinenin aile kütüğü arasındaki hukuki bağın devamını öngörmektedir. Bu nedenle evlat edinme sonrasında genetik ebeveyn ile çocuk arasındaki kişisel ilişkinin hukuki akıbeti belirsizliğini korur. Bu çalışma, öncelikle evlat edinme sonrasında genetik ana ve babanın çocukla kişisel ilişki kurma hakkının devam edip etmediğini; bu hakkın kabulü halinde ise hukuki dayanağını, kapsamını ve kurulma şartlarını Türk ve İsviçre hukukları ile yargı kararları çerçevesinde incelemektedir. Çalışmada, mevcut Türk evlat edinme sisteminin bu konuda önemli sistematik sorunlar doğurduğu ortaya konulmakta ve çocuğun üstün yararını esas alan daha tutarlı bir yasal modele duyulan ihtiyaç değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Evlat edinme, çocuk, genetik anne ve baba, kişisel ilişki, çocuğun üstün yararı

Abstract

Whether an adopted child may have contact with his or her biological parents has become one of the controversial issues that has gained increasing importance in both legal scholarship and judicial decisions, although it is not expressly regulated by Turkish family law. At the heart of this debate lies the distinctive structure of the adoption system adopted by the Turkish Civil Code. Unlike the full adoption system recognised under Swiss law, the Turkish Civil Code does not terminate the legal parent-child relationship between the biological parents and the child upon adoption; rather, it provides for the continuation of the legal link between the family register from which the adoptee originates and the family register of the adoptive parent(s). For this reason, the legal status of contact between the biological parent(s) and the child after adoption remains uncertain. This study first examines whether the biological parents' right of contact with the

➢ *Bu makale Etik Kurul iznine tabi değildir/This article is not subject to Ethics Committee permission.*

➢ *Makale Geliş Tarihi/Article Received Date: 21.7.2026*

➢ *Yayın Kurulu Kabul Tarihi/Editorial Board Acceptance Date: 23.10.2026*

* Doç. Dr., Hacettepe Üniversitesi/Hukuk Fakültesi, Özel Hukuk Bölümü, Medeni Hukuk Ana Bilim Dalı, Ankara/Türkiye, e-posta: deryaates@hacettepe.edu.tr, https://orcid.org/0000-0001-7895-9906.

child continues after adoption. If such a right is recognised, it further examines its legal basis, scope, and the conditions for its establishment within the framework of Turkish and Swiss law and judicial decisions. The study demonstrates that the current Turkish adoption system gives rise to significant systematic problems in this respect and evaluates the need for a more coherent legislative model based on the best interests of the child.

Keywords: Adoption, child, biological parents, the right of contact with the child, best interests of the child